

RESSÒ DE LA PARAULA

Experiències del límit (I)

No tenim la pretensió de conèixer la intimitat de ningú, ni fer fàcils generalitzacions. Però en aquestes línies volem acostar-nos com més millor a la realitat de les vivències de cadascun, a fi d'ajudar a la seva il·luminació des de la fe en Jesucrist. De vegades aquesta realitat és ben visible i evident. Però en general respon a vivències íntimes rarament comunicades i accedir-hi només és possible per la comunicació confiada o per intuïció.

Gosem afirmar que a l'interior d'una gran majoria de gent els desastres naturals que s'han produït en els últims cinc anys han despertat preguntes inquietants. El més cridaner d'aquests esdeveniments, per la seva intensitat i extensió, va ser la pandèmia de la covid, que va envampar tota la humanitat desprevinguda, provocant una autèntica hecatombe. Incloem entre aquestes crisis naturals l'erupció del volcà de la Palma; més recentment els terratrèmols de Turquia i Síria, així com l'actual del Marroc, amb els seus milers de víctimes; i en el conjunt de fenòmens meteorològics, la sequera global, acompanyada d'enormes incendis forestals i de ciclons, «danes», huracans, amb inundacions, provocant enormes pèrdues humanes i materials, com ara a Líbia.

Detalladament, la llista seria molt llarga i, vista en el seu conjunt, impressiona i preocupa.

Qui observa amb ulls freds de científic dirà que tot té la seva explicació física: les malalties, els fenòmens meteorològics i geològics són efecte de la confluència de causes físiques i fisiològiques conegudes o susceptibles de ser descobertes. Però

el problema es planteja quan s'introdueix el factor humà: no som només física o fisiologia. Necessitem respondre qüestions com, de quina manera hem de viure aquestes crisis?, quin sentit té tot això?, com gestionar tants desastres?, de qui és la culpa?, en què ens hem equivocat?, com hem d'afrontar el futur?...

Pensem en una majoria de gent passiva, que no vol entrar en cavil·lacions, sinó que viu al dia, confiant que tot se solucionarà gràcies als recursos científics i tècnics, en mans de savis polítics o gestors. No ens sembla la reacció més correcta: significa una renúncia a allò més humà que hi ha en nosaltres, com és pensar, buscar, respondre, actuar lliurement... Hi hauria una minoria de persones que faria una lectura d'aquestes crisis des de la pròpia ideologia, sigui en l'àmbit polític (l'organització i el joc del poder), sigui en la línia de criteris ideològics-polítics, com l'ecologisme (visió realista de la situació de la natura, efecte del maltractament patit per

ella de mans de la nostra civilització abusadora i explotadora). D'aquí vindran visions quasi apocalíptiques, denúncies concretes i genèriques i anuncis de futurs, de vegades, utòpics. Una reacció, sens dubte, més humana i responsable. Però que no acaba de convèncer, ja que no pot evitar contradiccions i deixa sense respondre grans interrogants que desperten aquests fenòmens anomenats «naturals».

Potser hem de renunciar a entendre-ho i dominar-ho tot en la vida i reconèixer que som limitats. Però els éssers humans no suportem aquesta renúncia i, potser per això, en un altre ordre de coses, trobem també reac-

cions, que podríem qualificar de pseudo-científiques i pseudo-religioses. En moments de crisis profundes es multipliquen els profetes més estranys i les supersticions més absurdes, a la recerca de clients febles i crèduls.

Almenys hem de reconèixer que aquestes crisis han despertat, al costat de conductes egoistes i tancades, una gran ona de generositat i d'humanitat sensible al dolor humà. Voldríem que, si no aconseguim entendre-ho tot, si més no, trobar el sentit, tant el sofriment humà, com aquesta reacció humanitària i humanista.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Així com nosaltres perdonem

Quantes vegades hem incorporat aquestes paraules a la nostra pregària? No és un afegit optatiu en la recitació del Parenostre. Quan les pronunciem venen darrera d'una petició a Déu, que ens perdoni les nostres culpes. Per tant segellen el pacte que Déu està disposat a fer amb nosaltres. I és veritat, Déu ens perdona. Però, i nosaltres? Perdonem?

Ens han ensenyat que tenim la possibilitat de perdonar a l'altre que ens ha ofès o ens ha fet mal. Però podria molt ben ser que els missatges rebuts pels

nostres educadors fos que no cal perdonar, si et fan un mal tu torna-t'hi, si t'ofenen o fins i tot si et peguen, tu et pots defensar, fins i tot, retornant el cop rebut. Per això Jesús va haver d'intervenir com a bon mestre per tornar a ensenyar-nos la seva nova llei: «estima a Déu sobre totes les coses i als altres com a tu mateix». Un missatge que no tenia cap possibilitat de no ser entès. Però, per si de cas, ho va ratificar: «estima els enemics». I així no tenim escapatori.

També ens va concretar la quantitat de perdó que hem de repartir: setanta

vegades set, és a dir, amb el significat bíblic del número set, ens està dient que sempre. I també ens explica com ho hem de fer per perdonar: «si et peguen en una galta posa també l'altra». I així podem arribar a la conclusió que aquest perdó que Jesús ens proposa no és per a nosaltres. Per això podem afirmar que l'aplicació del missatge cristià sempre ha fallat pel mateix costat, no hem perdonat com el Senyor vol.

I és que perdonar no és humà, i fins potser no és just, humanament. La societat està vertebrada en la llei del càs-

tig per aquell que ha fet un mal. Perdonar és un acte diví. I per perdonar de veritat cal posar-hi Déu pel mig. Ha de ser Ell que mogui el nostre cor al perdó. Per això el gran exemple de perdó el trobem en Jesús perdonant des de la creu o tants i tants germans cristians màrtirs que van morir perdonant els qui els mataben.

Ara, permeteu-me un consell per aconseguir el que Jesús ens exigeix: si no sabem o no podem estimar l'enemic us proposo que no tinguem cap enemic. Així no l'hauréu de perdonar.

Mn. Valentí Alonso i Roig

ECO DE LA PALABRA

Experiencias del límite (I)

No tenemos la pretensión de conocer la intimidad de nadie, ni hacer fáciles generalizaciones. Pero en estas líneas queremos acercarnos lo más posible a la realidad de las vivencias de cada uno, a fin de ayudar a su iluminación desde la fe en Jesucristo. A veces esta realidad es bien visible y evidente. Pero en general responde a vivencias íntimas raramente comunicadas y cuyo acceso solo es posible por la comunicación confiada o por intuición.

No atrevemos a afirmar que en el interior de una gran mayoría de gente los desastres naturales que se han producido en los últimos cinco años han despertado preguntas inquietantes. El más llamativo de estos acontecimientos, por su intensidad y extensión, fue la pandemia del covid, que pilló a toda la humanidad desprevenida, provocando una auténtica hecatombe. Incluimos entre estas crisis naturales la erupción del volcán de la Palma; más recientemente los terremotos de Turquía y Siria, así como el actual de Marruecos, con sus miles de víctimas; y en el conjunto de fenómenos meteorológicos, la sequía global, acompañada de enormes incendios forestales y de ciclones, danas, huracanes, con inundaciones, provocando enormes pérdidas humanas y materiales, como en Libia.

En detalle, la lista sería muy larga y vista en su conjunto impresiona y preocupa.

Quien observa con ojos fríos de científico dirá que todo tiene su explicación física: las enfermedades, los fenómenos meteorológicos y geológicos son efecto de la confluencia de causas físicas y fisiológicas conocidas o susceptibles de ser descubiertas. Pero el problema se plantea cuando se introduce el factor humano: no somos solo física o fisiología. Necesitamos responder a cuestiones como, ¿de qué modo hemos de vivir estas crisis?, ¿qué sentido tiene todo esto?, ¿cómo gestionar tanto desastre?, ¿de quién es la culpa?, ¿en qué nos hemos equivocado?, ¿cómo hemos de afrontar el futuro?...

Pensamos en una mayoría de gente pasiva, que no quiere entrar en cavilaciones, sino que vive al día, confiando en que todo se solucionará gracias a los recursos científicos y técnicos, en manos de sabios políticos o gestores. No nos parece la reacción más correcta: significa una renuncia a lo más humano que hay en nosotros, como es pensar, buscar, responder, actuar libremente... Habría una minoría de personas que haría una lectura de estas crisis desde la propia ideología, sea en el ámbito político (la organización y el juego del poder), sea en la línea de criterios ideológicos-políticos, como el ecologismo (visión realista de la situación de la naturaleza, efecto del maltrato sufrido por ella de manos de nuestra civilización abusadora y explotadora). De aquí vendrán visiones casi apocalípticas, denuncias concretas y genéricas y anuncios de futuros, a veces, utópicos. Una reacción sin duda más humana y responsable. Pero que no acaba de convencer, ya que no puede evitar contradicciones y deja sin responder grandes interrogantes que despiertan estos fenómenos llamados «naturales».

Quizá hemos de renunciar a entender y dominar todo en la vida y reconocer que somos limitados. Pero los seres humanos no soportamos esa renuncia y, quizá por eso, en otro orden de cosas, hallamos también reacciones, que podríamos calificar de pseudocientíficas y pseudorreligiosas. En momentos de crisis profundas se multiplican los profetas más extraños y las supersticiones más absurdas, en busca de clientes débiles y crédulos.

Al menos hemos de reconocer que estas crisis han despertado, junto a conductas egoístas y cerradas, una gran ola de generosidad y de humanidad sensible al dolor humano. Quisiéramos que, si no alcanzamos a entender todo, al menos, hallar el sentido, tanto el sufrimiento humano, como esta reacción humanitaria y humanista.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

L'AUSP «el pulmó intel·lectual de l'Església a casa nostra»

El 19 de setembre passat, al migdia, es va celebrar a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona l'acte acadèmic d'inauguració del curs 2023-2024 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP), que integren la Facultat de Teologia de Catalunya, la Facultat de Filosofia, la Facultat Antoni Gaudí i l'Institut de Litúrgia *ad instar facultatis*, que el va presidir el gran canceller de l'AUSP, el cardenal Joan Josep Omella, i al qual van assistir els bisbes de les diòcesis catalanes.

Després de presentar la Memòria del curs 2022-2023, el Dr. Joan Torra i Bitlloch, nomenat el 6 de juliol passat prorector de l'AUSP en substitució del Dr. Armand Puig i Tàrrach, que el 5 de juny va ser designat pel papa Francesc president de l'AVEPRO, l'Agència de Verificació i Promoció de la Qualitat de l'Ensenyament en les Universitats i Facultats eclesiàstiques, va iniciar el seu parlament donant les gràcies al seu predecessor per la tasca realitzada al capdavant de la institució i al cardenal Omella per la confiança dipositada en ell per desenvolupar el càrrec —i continua essent degà de la Facultat de Teologia.

El Dr. Torra va informar també de l'elaboració del Pla Estratègic

Lliçó inaugural del Dr. Joan Torra i Bitlloch

per a les quatre facultats de l'AUSP: la Facultat de Teologia, la de Filosofia —que aquest curs ha reprès la seva nova singladura en la dimensió eclesiàstica—, la d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes Antoni Gaudí i l'Institut de Litúrgia *ad instar facultatis*. Aquest Pla escriu la missió de la institució, la visió que té de la seva situació i el seu posicionament institucional.

El Dr. Joan Torra va explicar que tota aquesta tasca es desplega també en els centres i les càtedres que hi han erigides i que arriba al territori a partir de diverses institucions acadèmiques: el Centre d'Estudis Teològics de Mallorca (CETEM), afiliat a la Facultat de Teologia de Catalunya, i cadascun dels Instituts Superiors de Ciències Religioses, el de Barcelona, el de Giro-

na, el de Lleida, el de Mallorca, el de Tarragona i el de Vic, on duen a terme «una feina encomiable de donar raó de l'esperança que tenim».

Lliçó inaugural del Dr. Joan Torra i Bitlloch dedicada al Concili de Nicea de l'any 325

La lliçó inaugural del curs va anar a càrrec també del professor de Patrologia de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC-AUSP) Dr. Joan Torra i Bitlloch, que la va dedicar al primer concili ecumènic convocat per l'emperador Constantí, el de Nicea, de l'any 325. I ho va fer tot recordant que el 2025 es compliran 1.700 anys de la seva celebració.

L'acte el va tancar el cardenal de Barcelona i gran canceller de l'AUSP, Joan Josep Omella.

S'inicia el «Cafè del divendres»

Són unes trobades pedagògiques mensuals disteses i que tenen molt bona acollida. Se celebren tots els primers divendres de cada mes de 18 a 20 h a la Casa de l'Església del bisbat.

Es proposa entre els assistents separar-se en dos grups, entre infantil, primària i secundària, per presentar bones pràctiques en situacions d'apre-

nentatge i projectes per tal de poder iniciar un treball compartit en projectes.

Pel que fa a la resta de trobades seran els dies:

3 de novembre de 2023	1 de març de 2024
1 de desembre de 2023	5 d'abril de 2024
12 de gener de 2024	3 de maig de 2024
2 de febrer de 2024	7 de juny de 2024

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

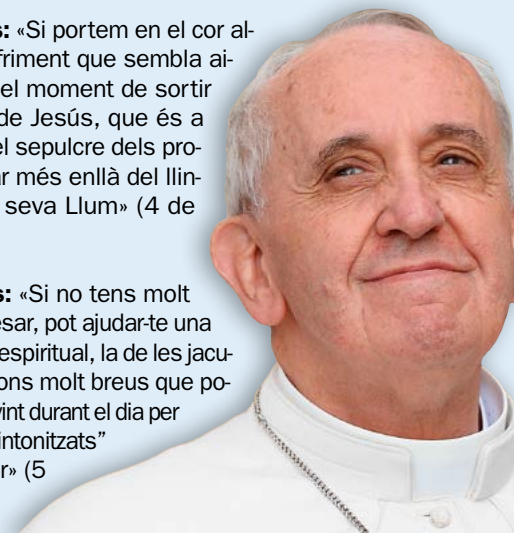

@Pontifex_es: «La llibertat de premsa és un indicador important de l'estat de salut d'un país. De fet, les dictadures s'afanyen a restringir-la o suprimir-la. Necessitem periodistes lliures que ens ajudin a no oblidar moltes situacions de sofriment» (3 de maig).

@Pontifex_es: «Crist ressuscitat és el nostre futur. Ell és l'Alfa i l'Omega, el principi i la fi, el fonament i la meta última de la història de la humanitat. La nostra vida, encara que marcada per la fragilitat, està posada fermament a les seves mans» (3 de maig).

@Pontifex_es: «Si portem en el cor algun pes o sofriment que sembla aixafar-nos, és el moment de sortir a la trobada de Jesús, que és a prop, d'obrir el sepulcre dels problemes i mirar més enllà del llindar, cap a la seva Llum» (4 de maig).

@Pontifex_es: «Si no tens molt temps per a resar, pot ajudar-te una sàvia pràctica espiritual, la de les jaculatòries, oracions molt breus que podem repetir sovint durant el dia per a romandre «sintonitzats amb el Senyor» (5 de maig).

Trobada d'inici de curs de la Delegació d'Ensenyament

El divendres 15 de setembre passat, a la Casa de l'Església del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, va tenir lloc la trobada d'inici de curs de la Delegació d'Ensenyament del nostre bisbat. S'hi van aplegar una quarantena de mestres. Dues professores van donar el seu testimoni de la seva vocació laical a l'educació, tal com diu l'objectiu diocesà proposat per aquest curs: «Som cridats. Cridats a ser poble.»

«Els docents hem de deixar-nos contagiar per l'alegria de l'Evangeli, que ens ompli el cor, i ser-ne

testimonis des de la nostra vocació de laics a l'Església. Deixem que el nostre dia a dia traspuï el que som: «Docents d'ànima». Hem de saber que anem amb les mans buides, i plenes del Senyor». Aquest missatge, que va servir com a conclusió de tota la jornada, el van transmetre les professores Núria Nieto i Magda Bordas.

D'altra banda, cal ressaltar el testimoni de la mestra Magda Bordas: «No tingueu por! Jesús és al nostre costat». Jesús ens embarca a una aventura apassionant: ser mestra. Seguir la crida i la missió com a docent, sent testimoni. Quan de vegades, la nit és molt negra, Jesucrist ens ve a ajudar. «No tingueu por, no us inquieteu. En tota ocasió acudiu a la pregària» (Fl 4,6).

La litúrgia presidida pel nostre bisbe Agustí Cortés els va animar a no defallir, a ser corresponsables, cocreadors de la gràcia de la redempció de Jesucrist. El bisbe Agustí va entregar als assistents la «missió canònica» per a aquest curs.

L'acte es va cloure amb un pisolabis entre tots els assistents a la trobada.

Eucaristia d'inici de curs al Seminari

El divendres 15 de setembre passat, el bisbe Agustí Cortés va presidir l'Eucaristia d'inici de curs del Seminari Conciliar de Barcelona. Va concelebrar l'Arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, juntament amb els seus bisbes auxiliars, David Abadías i Xavier Vilanova. A la missa van assistir els seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i de Barcelona. A la nostra diòcesi n'hi ha tres: el Juan Eusebio, l'Álvaro, i d'aquí a pocs dies s'incorporarà un seminarista nou de Colòmbia, més concretament de l'Arxidiòcesi de Cali, el Juan Carlos. El bisbe Agustí, durant la celebració eucarística, va destacar diverses vegades «l'alegria» com a experiència personal i que contagia.

Es nomena una comissió gestora per al moviment de Vida Creixent

El 14 de setembre passat va tenir lloc, a la Casa de l'Església del nostre bisbat, la reunió de Vida Creixent. Aquesta trobada es va convocar amb la finalitat de substituir l'actual coordinador diocesà, Cristóbal Macias González. Durant 8 anys, Macias, ha encapçalat aquest moviment de laics jubilats.

Macias es va acomiadar com a coordinador diocesà amb aquestes paraules: «Ha estat un orgull i satisfacció haver estat el primer coordinador de Vida Creixent de la nostra diòcesi. Com que el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat era de nova creació, faltava aquest grup a l'organigrama. Ara, faig un pas al costat, però em poso a la vostra disposició en tot allò que us pugui ser-ne útil.»

Cal recordar que fa tres mesos es va demanar la candidatura voluntària d'algunes de les persones que van assistir el dijous 14 de setembre passat

a la reunió. Com que no es va rebre resposta de cap integrant de Vida Creixent, el bisbe Agustí Cortés va nomenar una comissió gestora formada per diversos membres presents en aquesta convocatòria. Tal com va dir el bisbe de la nostra diòcesi: «aquesta situació es perllongarà fins que algú pugui presentar-se, per tant, la convocatòria resta oberta».

Finalment, Cristóbal Macias va cloure el seu parlament amb unes paraules del bisbe Agustí en les quals va ressaltar la tasca tan important que fa el moviment de Vida Creixent a les parròquies.

La comissió gestora està formada pel consiliari, Mn. Xavier Ribas; pel responsable de la comissió, Enric Ossó; per la secretària, Carmen González; pels vocals, Josep Dalmau i Miquel Cancas; i la vocal, Montserrat; i com a assessor, Cristóbal Macias.

AGENDA

► **S'estrenarà una sardana davant del papa Francesc.** Del 6 al 9 d'octubre de 2023 s'organitza un pelegrinatge a Roma per commemorar els 800 anys de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat. S'estrenarà una sardana, escrita per Mons. Valentí Miserachs, per la Pau, i també, dedicada al papa Francesc amb motiu del 10è aniversari del seu pontificat.

Més informació:

<https://www.montserratvisita.com/ca/pelegrinatge-montserrat-roma-2023/programa-del-pelegrinatge>

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ex 23,20-23a / Sl 90 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda. Lleida: Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Dimarts [Za 8,20-23 / Sl 86 / Lc 9,51-56]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510 - Roma, 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria Josepa Rosselló, fund.

4. □ Dimecres [Ne 2,1-8 / Sl 136 / Lc 9,57-62]. Sant Francesc d'Assís (1182-

1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. □ Dijous [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29 / 2C 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'Acció de Gràcies i de Petició; sant Froilán, bisbe de Lleó; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ Divendres [Ba 1,15-22 / Sl 78 / Lc 10,13-16]. Sant Bru (Colònia, 1035-Squillace, 1101), prevere retirat al desert de Chartreuse, fundador dels Car-

toixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Maria de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

7. □ Dissabte [Ba 4,5-12.27-29 / Sl 68 / Lc 10,17-24]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336); sant Sergi, mr.

8. ■ Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Is 5,1-7 / Sl 79 / Fl 4,6-9 / Mt 21,33-43]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent; santa Maria Faustina Kowalska, vg.

Diurnenge XXVI de durant l'any (A)

COMENTARI

«Els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al Regne de Déu»

Tots coneixem persones (o potser ho som també nosaltres) que tenen o tenim paraules molt agradables, com si estiguéssim sempre a punt de fer allò que ens manen o ens demanen però després ens quedem en les paraules. Paraules que podem enganyar perquè evidentment el que compta són els fets. Tant de bo hi hagués sintonia entre fets i paraules però en tot cas, el que compta són els fets. És l'exemple que posa Jesús amb *dos fills*; el primer li diu al pare que *no vol anar a treballar a la vinya, però després se'n penedí i hi anà*. El segon fill és el de les bones paraules: Sí, pare, *hi vaig de seguida, però no hi anà*. Evidentment tots veiem que el qui realment ha fet la voluntat del pare és el que ha anat finalment a treballar a la vinya. Jesús posa aquest exemple i ho aplica a un cas molt punyent: *Publicans i dones de mala vida*, és a dir, cobradors d'impostos al servei dels romans i prostitutes, considerats pecadors, *us passen al davant cap al Regne de Déu*: com pot ser això? Jesús en dona la resposta: *Ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí però vosaltres no l'heu cregut*: aquests vosaltres són *els grans sacerdots i notables del poble*, és a dir, els representants oficials de la fe d'Israel i del temple! Ells no entren al Regne del cel; en canvi, els pecadors públics sí! Quin escàndol! Però la raó és clara: els pecadors s'han convertit però ells no. És el que diu Ezequiel: *Si el pecador es converteix, deixa de fer el mal i obra amb justícia i bondat, salvarà la seva vida. Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi viurà i se salvarà de la mort*. És el que van fer les prostitutes i els cobradors d'impostos. Sant Pau ens exhorta a la *unitat i a la humilitat* seguint l'exemple de *Crist que s'abaixà fins a la mort i una mort de creu*. Per això Déu ha fet que *tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor a glòria de Déu Pare*. Jesús és l'únic Senyor: ens hem de convertir; no valen les paraules sinó els fets. Ell va mostrar el seu amor i la seva humilitat amb fets arribant fins a la mort.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 18,25-28)

El Senyor diu: «Vosaltres penseu: No va ben encaminada la manera d'obrar del Senyor. Poble d'Israel, escolta bé això que et dic: ¿No és la vostra manera d'obrar, i no la meua, la que va desencaminada? Si el just deixa d'obrar el bé, comet el mal i mor, morirà per culpa seva. Però si el pecador es converteix, deixa de fer el mal i obra amb justícia i bondat, salvarà la seva vida. Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi, viurà i se salvarà de la mort.»

▶ Salm responsorial (24)

R. *Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu; / i cada moment espero en vós. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / No us recordeu dels pecats que he comès de jove, / compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,1-11)

Germans, per tot el que trobeu en Crist de fortaleza d'ànima, d'amor que consola, de dons de l'Esperit, d'afecte entranyable i de compassió, us suplico que em doneu plenament el goig de veure-us units per uns mateixos sentiments i per una mateixa estimació dels uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per vanagloria. Mireu els altres amb humilitat i considereu-los superiors a vosaltres mateixos. Que ningú no es guii pels propis interessos, sinó que miri pels altres. Tingueu els mateixos sentiments que heu vist en Jesucrist: ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes, i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 21,28-32)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Què us en sembla? Un home que tenia dos fills va dir al primer: "Fill meu, ves a treballar a la vinya, avui." Ell respongué: "No hi vull anar." Però després se'n penedí i hi anà. El pare digué això mateix al segon i aquest li respongué: "Hi vaig de seguida, pare." Però no hi anà. Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?» Li responen: «El primer.» Jesús els diu: «Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al regne de Déu, perquè ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí, però vosaltres no l'heu cregut, mentre que els publicans i les dones de mala vida sí que l'han cregut. I vosaltres, ni després de veure això, encara no us en penediu ni voleu creure'l.»

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 18,25-28)

Esto dice el Señor: «Insistís: "No es justo el proceder del Señor". Escuchad, casa de Israel: ¿Es injusto mi proceder? ¿No es más bien vuestro proceder el que es injusto? Cuando el inocente se aparta de su inocencia, comete la maldad y muere, muere por maldad que cometió. Y cuando el malvado se convierte de la maldad que hizo y practica el derecho y la justicia, él salva su propia vida. Si recapacita y se convierte de los delitos cometidos, ciertamente vivirá y no morirá.»

▶ Salmo responsorial (24)

R. *Recuerda, Señor, tu ternura.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador, / y todo el día te estoy esperando. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas; / no te acuerdes de los pecados / ni de las maldades de mi juventud; / acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,1-11)

Hermanos:

Si queréis darme el consuelo de Cristo y aliviarme con vuestro amor, si nos une el mismo Espíritu y tenéis entrañas compasivas, dadme esta gran alegría: manteneos unánimes y concordados con un mismo amor y un mismo sentir. No obréis por rivalidad ni por ostentación, considerando por la humildad a los demás superiores a vosotros. No os encerréis en vuestros intereses, sino buscad todo el interés de los demás. Tened entre vosotros los sentimientos propios de Cristo Jesús. El cual, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 21,28-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo: «¿Qué os parece? Un hombre tenía dos hijos. Se acercó al primero y le dijo: "Hijo, ve hoy a trabajar en la viña". Él le contestó: "No quiero". Pero después se arrepintió y fue. Se acercó al segundo y le dijo lo mismo. Él le contestó: "Voy, Señor". Pero no fue. ¿Quién de los dos cumplió la voluntad de su padre?» Contestaron: «El primero.»

Jesús le dijo: «En verdad os digo que los publicanos y las prostitutas van por delante de vosotros en el reino de Dios. Porque vino Juan a vosotros enseñándoos el camino de la justicia y no le creísteis; en cambio, los publicanos y prostitutas le creyeron. Y, aun después de ver esto, vosotros no os arrepentisteis ni le creísteis.»